

Laura Pochylá: Emmín denník

Som Emma. Mám 13 rokov. Otec ma opustil, keď som mala tri roky. Odvtedy bývam s mamou. Mama to po rozchode veľmi nezvláda, pije a nechodí do práce. Čiže nie sme najbohatšie. Stále sa niekam sťahujeme a na nových školách nikdy nezapadnem. Iba týždeň bývame na bytovke, ktorá je povestná tým, že pod schodami celkom dolu býva stará vdova, ktorú všetci volajú čarodejnica. Vraj po nociach chodí zbierať nejaké bylinky a vyvoláva duchov či dačo podobné. Od začiatku ma na tejto príšernej bytovke nazaujalo nič, iba ona.

Raz som išla zo školy a spustil sa hrozný dážď. Všetko navôkol búchalo, prišli hromy a blesky, dokonca aj padali stromy. Studený a mokrý vietor mi plieskal po tvári. Od školy bývam poriadne ďaleko, tak kým som prišla na bytovku, bola som celá premočená. Od bytu som kľúče nemala, lebo mama povedala, že bude doma. Tak som zazvonila na zvonček. Nič. Znova som zazvonila, zaklopala, trieskala som, kričala som a stále nič. Až som sa nakoniec rozplakala. Sadla som si na špinavú rohožku a čakala som. Ani som nevedela na čo. Len tak som tam preplakala asi hodinu. Keď už som strácala nádej, ozval sa hlas: „Haló, je tam niekto? Počujem plač? Stalo sa niečo?“ Chvíľu som váhala či sa ozvem, lebo som sa za seba hanbila. Napokon som sa predsa len zdvihla, že sa ozvem a vtom som zistila, že sa mi prihovára tá starena. Rýchlo som sa rozbehla hore schodami s nejasným cieľom. Nanešťastie som padla a stratila vedomie.

Keď som sa prebrala, ležala som na posteli v izbe, po ktorej boli všade rozvešané nejaké byliny. Zrazu vošla starena so šálkou v ruke. Skríkla som. Ale ona povedala: „Neboj sa ma, priniesla som ti čaj. Práve som dopiekla koláč, odkrojím ti?“ So strachom som si zobrala čaj a ochutnala som ho. Bol vynikajúci. Spýtala som sa, z čoho ho uvarila. Len sa pousmiala a povedala, že je potrebná láska. Neváhala som a hneď som si vypýtala aj koláč. Aj ten chutil skvelo. Dala som sa so starkou do reči, rozprávala som sa s ňou o mojom detstve. Bola pre mňa ako babka, akú som vždy chcela. Spýtala sa ma: „Prečo si vlastne mokrá plakala pred tými dverami?“ Povedala som, že mama má byť doma a že neotvára. Starenka neváhala a na starom telefóne vytočila pohotovostnú linku a všetko im vyrozprávala.

Po polhodinke prišli hasiči a preliezli do bytu cez okno. Dobýjali sa tam dobrú hodinu, až sa nakoniec dostali dnu. Na zemi ležala mama a na stole bol alkohol a lieky. Zabila sa... Bolo to pre mňa hrozné, vidieť mamu v takom stave. Hneď som sa rozplakala, lebo som nemala kam ísť. Ale keď ma starenka uvidela, povedala, že bude rada, keď budem bývať s ňou. Veľmi ma to potešilo. Dokonca som ju aj objala.

Ako som si žila so starenkou, bolo mi stále lepšie a lepšie. Stala sa pre mňa najlepšou kamarátkou. Chodili sme spolu zbierať bylinky, maľovali sme na veľké plátna obrazy a predávali ich. Bolo nám spolu super. Už ma dokonca aj v škole mali radi, lebo starká im vždy napiekla koláče. Zistila som, že starká má vnučku a chce ma s ňou zoznámiť.

Jedného dňa zazvonil zvonček. Starká išla hneď otvoriť. Do starodávnej, tmavomodrej a voňavej kuchyne dovedla svoju vnučku. Volala sa Anna, mala pätnásť rokov a tiež mala podobný osud ako ja. Mama ju opustila a teraz jej zomrel otec. Nemala kam ísť. Starenka ju s otvorenou náručou pozvala k nám. Veľmi sme si s Annou sadli. Obidve sme zažili rovnakú traumu, a tak sme sa spolu držali v tých najhorších chvíľach. Prišiel čas, že si Anna mala

vybrať strednú školu. Nevedela sa dlho rozhodnúť. Ja som jej navrhla, aby sa dala na umeleckú cestu. Anna sa rozhodla, že pôjde na herectvo. Darilo sa jej perfektne. Veľmi ma bavilo pomáhať jej pri učení sa scenárov. Bolo to strašne vtipné. A vždy mi ako odmenu upiekla svoje výborné sušienky. Piekla ako cukrárka. Občas jej bolo ľúto, že sa nevydala touto cestou. Vždy som ju utešila, že stále pečie pre nás a tak je to najlepšie. Anna bola veľmi krásna. Mala hnedé vlnisté vlasy, modré oči, jemnučké pehy a príjemný hlas. Taký sladký ako tie jej koláče.

Vždy som ju čakala po škole na zastávke a išli sme spolu domov. Raz, keď prišli do bytu, volali sme na starenku, ale nikto sa neozval. Prešli sme celý byt, až sme vošli do jej spálne. Bola tam... Ležala úplne bledá a stuhnutá na posteli. Na hrudi mala papierik, na ktorom bolo napísané: „Milé moje dievčatá, už dávno mám pripravený tento lístok. Už som stará a prišiel môj čas. Ďakujem vám za každodenný úsmev a za to, že ste tu boli so mnou. Ste veľmi múdre a šikovné. V živote sa Vám bude určite dobre dariť. S pozdravom vaša starká.“ Pozrela som sa na Annu. V očiach sa jej zbierali slzy a podlamovali sa jej kolená. Klakli sme si k posteli a chytili ju za ruku. Len sme tam tak pri nej sedeli.

Hneď ako sa to dostalo von, zobrala nás sociálka do detského domova. Nebolo mi tam vôbec dobre. Stále mi chýbali rodičia a najmä starká. Anna bola pri mne. Znášala to ešte horšie. Už nebola ako kedysi. Rozstrapatené vlasy mala stále vo vrkoči, k tomu rozospatý výraz na tvári. S nikým sa nerozprávala.

Išlo to takto niekoľko mesiacov, až kým neprišla zima. Vtedy sme to už s Annou už nevydržali a v noci sme ušli. Už sme stratili zmysel života...

Tento denník sa našiel vo vrecku jedného z dvoch dievčat zamrznutých v lese.